

Una nit a l'òpera' de Salt

Arnau Tordera, el líder d'Obeses, a La Mirona Foto: RODRIGO VILLASANTE.

La temporada de La Mirona

es va inaugurar divendres amb un triple concert. Ja us avanço, amb tot, que l'objectiu d'aquest cronista era assistir per primera vegada a un xou dels nois d'Obeses, sobretot després d'escoltar Monstres i princeses, un disc que trenca motllos en la música catalana i que deixa curt allò que tant agrada als crítics: l'eclecticisme.

Arnau Tordera (cantant, guitarrista i el que calgui), per si en tenia algun dubte, és el líder indiscutible dels osonencs. Els fans més fidels l'adoren i els que el veuen per primer vegada també acaben rendits al seu do. S'entén. Qui pot cantar, com si estigués en un petit cabaret, un himne com Sóc guapo i que totes les pubilles se li tirin gairebé al damunt? La seva imatge, una barreja de dandi, rocker, rebel sense causa i cantant d'òpera és irresistible. Tant pots

imaginar-te sobre l'escenari Freddie Mercury com Prince com Mick Jagger com Bruce Dickinson com Núria Feliu com un guitar hero desbocat. A tot això s'hi ha d'afegir, és clar, un sentit de l'humor de terra endins que converteix el grup en un artefacte inclassificable, com ja es va veure el 2013 en el seu primer hit

Botifarra amb seques, la fórmula màgica per anar a lligar amb sueques a les discoteques. Sembla un divertimento, però quan la sents en directe ho veus, és una lliçó de heavy metal per a un país en què el rock dur encara està amagat als soterranis.

A La Mirona no van estar per orgues. Inici amb el rock n'roll fort i sexual de Nata muntada –amb els refilets de l'Arnau que deixarien en evidència el mateix Justin Hawkins de The Darkness– i enllaç directe amb l'enganxosa Viru\$, un ritme disco vertiginós amb un arranjament que podria figurar en qualsevol film de 007. Després, amb el públic entregat a la causa, van anar combinant els temes dels seus diferents discs, amb una pausa memorable per tocar i cantar, poca broma, de dalt a baix el Bohemian Rhapsody de Queen, que els britànics solien fer amb sons pregravats. Ells, pit i collons, la van fer a pèl i van provocar en la concurrència una sensació d'incrèdilitat mentre Tordera feia de Mercury i May al mateix temps.

La seva revisió èpica de Rosó també va provocar una ovació sense precedents, com el country de Brindem, brindem i el gran himne (que podria ser-ho del procés) Ens hem alçat, que va sonar esplèndid després que Maiol Montané, des de la bateria, ens va ordenar a tots asseure'ns a terra. També es van arriscar, enmig de cançons i melodies més pop, amb L'ombra sols fuig en la nit, del seu segon disc, un petit musical èpic de vuit minuts amb una exhibició d'harmonies vocals improbable (diria) de veure en cap altre grup del país.

Però Obeses és precisament això, de la transcendència a l'humor irreverent en un tres i no res. Així, va sonar el Monstre de l'armari, –imagineu els Muse més electrònics i comercials– i, és clar, el monstre (sic) va saltar a ballar amb tots nosaltres amb una coreografia que els seguidors ja tenen apresada sobradament i que hauré de practicar de cara a properes cites, que n'hi haurà.

Al final vam tenir òpera bufa amb L'aria du l'hermafrodite, –inclassificable– i més cabaret amb Mammi.

Publicat a:

-El Punt Avui. Comarques Gironines 18-09-2016 Pàgina 29

Font del document:

http://www.elpuntavui.cat/noticia/article/5-cultura/19-cultura/1004841-una-nit-a-l-opera-de-salt.html?piwik_campaign=rss&piwik_kwd=nacional&utm_source=rss&utm_medium=nacional&utm_campaign=rss&f=El+Punt+Avui